

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci **žalobce:** občanské sdružení **Hezké Jižní Město,** se sídlem Stříbrského 683/14, Praha 11, zast. Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Ve svahu 531/1, Praha - Podolí, proti **žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy,** se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2009, sp. zn. S–MHMP 169587/2009/OST/Pv/Hn, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: Skanska a.s.,** se sídlem Líbalova 1/2348, Praha 4, zast. JUDr. Robertem Zugarem, advokátem se sídlem Laubova 8, Praha 3, ve věci stavebního povolení, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 3. 2011, č. j. 11 A 58/2010 – 90, ve znění usnesení ze dne 28. 3. 2011, č. j. 11 A 58/2010 – 101, a usnesení ze dne 24. 5. 2011, č. j. 11 A 58/2010 - 125,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2009, sp. zn. S-MHMP 169587/2009/OST/Pv/Hn.

Městský soud v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že ze spisového materiálu plyne skutečnost, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno dne 6. 1. 2010 a tímto dnem počala běžet zákonná dvouměsíční lhůta pro podání žaloby ve správním soudnictví. Tvrzení stěžovatele uplatněné v žalobě, že napadené rozhodnutí žalovaného mu bylo doručeno dne 11. 1. 2010, nemá oporu ve spisovém materiálu. Posledním dnem k podání žaloby tak byla sobota 6. 3. 2010, pro zachování lhůty ve smyslu § 40 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ s. ř. s."), bylo posledním dnem pro podání žaloby pondělí 8. 3. 2010. Žaloba však byla podána až po této lhůtě a proto městský soud žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděnou odmítl.

Stěžovatel se proti shora uvedenému usnesení městského soudu brání kasační stížností, a to dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Usnesení městského soudu, kterým byla pro opožděnost odmítnuta jeho žaloba, považuje za nezákonné. Implicitně tak tvrdí, že žalobu podal v zákonem stanovené lhůtě, neboť rozhodnutí žalovaného mu bylo doručeno dne 11. 1. 2010, jak uvedl v žalobě. Požaduje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

K podané kasační stížnosti se vyjádřila osoba zúčastněná na řízení, dle které je ze spisového materiálu nesporné, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno dne 6. 1. 2010 a tvrzení, že se tak stalo až dne 11. 1. 2010, tak nemá oporu ve spisovém materiálu. Žaloba proto byla podána prokazatelně opožděně a jelikož lhůtu pro podání žaloby nelze prominout, bylo povinností městského soudu žalobu jako opožděně podanou odmítnout. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost jako bezdůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen. Kasační soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu je stanovena v § 72 s. ř. s., a to tak, že *„žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou"*. Ustanovení § 72 odst. 4 s. ř. s. současně stanoví, že tuto lhůtu nelze prominout. Lhůta k podání žaloby tak končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty; není-li takový den v měsíci, pak uplynutím posledního dne toho měsíce. Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejblíže následující pracovní den, tedy den, který není sobotou, nedělí ani svátkem (srov. ustanovení § 40 s. ř. s.).

Z originálu doručenky založené v předloženém správním spise Nejvyšší správní soud ověřil, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno dne 6. 1. 2010. Vzhledem ke skutečnosti, že zvláštní zákon nestanoví odlišnou lhůtu pro podání žaloby v projednávané věci, byla posledním dnem pro podání žaloby, podle shora citovaného ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 40 odst. 2 s. ř. s., sobota 6. 3. 2010. V souladu s ustanovením § 40 odst. 3 s. ř. s. by byla zákonná lhůta pro podání žaloby zachována i v případě, kdy by žalobce žalobu podal nejpozději v pondělí 8. 3. 2010. Ze soudního spisu, konkrétně č. l. 9, však plyne, že žaloba byla doručena městskému soudu prostřednictvím datové schránky v pátek dne 12. 3. 2010, tj. 4 dny po zákonem stanovené lhůtě k podání žaloby, a je tak opožděná.

Stěžovatel přitom nepředestřel v kasační stížnosti zdejšímu soudu žádná tvrzení či důkazy, kterými by shora uvedené údaje vyvrátil a potvrdil tak své tvrzení uvedené v žalobě, že mu rozhodnutí žalovaného bylo doručeno dne 11. 1. 2010.

Lze tak shrnout, že postup městského soudu, který žalobu jako opožděně podanou dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl, byl zcela v souladu se zákonem a kasační stížnost proto není důvodná.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému náklady řízení nevznikly. Z uvedených důvodů zdejší soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Osoba zúčastněná na řízení podala dne 5. 5. 2011 vyjádření ke kasační stížnosti. Dle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může soud na návrh přiznat osobě zúčastněné na řízení i náhradu dalších nákladů řízení. O žádnou z uvedených situací se však v posuzované věci nejedná, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se osobě zúčastněné na řízení náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu